

Dierbare parochianen, beste gasten in ons midden,

kijkt u naar het WK voetbal in Qatar?

Ik moet eerlijk zeggen dat ik er wel naar kijk, als ik er tijd voor heb.

Sommigen kijken niet naar voetbal, om heel verschillende redenen.

Ze vinden het bijvoorbeeld omhooggevallen miljonairtjes die tegen een bal aan schoppen en zich aanstellen als ze een schop krijgen.

Nee, dan wielrenners, dat zijn echte bikkels.

Mensen die wel kijken zijn verdeeld over de vraag wie de beste speler ter wereld is: Messi of toch Ronaldo, Mbappé of Neymar, of misschien toch Andries Noppert.

Genieten van het WK of niet, het is maar net welke blik je kijkt.

Welke denkbeelden wij hebben als we kijken naar die 22 spelers op het veld.

En daarmee zitten we middenin de problematiek van Johannes de Doper in de gevangenis.

Johannes zit vast in zijn eigen denkbeelden over de Messias.

In de gevangenis volgt hij de ontwikkelingen rond Jezus op de voet.

Hij hoort over wat Jezus doet aan wonderen, welke woorden Hij spreekt en hoe Hij is.

En dan slaat de twijfel toe.

Johannes twijfelt of Jezus wel de volledige vervulling van de beloofde Messias is.

Johannes mist iets essentieels in het optreden van Jezus.

Daarom stuurt hij twee leerlingen naar Jezus toe met de vraag of er naast Jezus nog iemand te verwachten is.

Deze leerlingen krijgen van Jezus geen pasklaar antwoord mee.

Nee, ze moeten hun ogen en oren de kost geven.

Goed luisteren en goed om zich heen kijken.

Dat is het antwoord waar Johannes het mee moet doen.

Jezus helpt zijn voorloper af van een eenzijdige blik door hem te laten kijken.

Nee, zeg niet dat Johannes niet meer gelooft.

Hij was er immers bij toen Jezus gedoopt werd en de stem uit de hemel klonk.

Hij had Jezus aangewezen en gezegd: 'Zie het Lam Gods, dat wegneemt de zonden van de wereld.'

Nee, voor Johannes is het zonneklaar, Jezus is de Messias.

Maar...

Johannes mist wat in het optreden van Jezus.

Iets waar Johannes juist de nadruk op had gelegd toen hij in de woestijn de menigte toesprak.

Het oordeel.

In het Evangelie van vorige week zondag hoorden we erover: Johannes had het daar over de komende toorn, de bijl die aan de wortel van de boom ligt.

Deze Messias, had Johannes gezegd, zal de dorsvloer zuiveren.

Maar dat alles doet Jezus niet, zo oordeelt Johannes.

Moet er dan niet nog een ander komen om dat oordeel uit te voeren? zo vraagt Johannes zich af.

Johannes zit vast in zijn eigen, eenzijdige denkbeelden over Jezus.

Deze denkbeelden verhinderen hem om echt te kijken.

En juist daartoe daagt Jezus zijn leerlingen uit: 'Kijk nou toch een goed!'

Hoe actueel is het probleem van Johannes.

Velen binnen en buiten de kerk hebben er last van, vrees ik.

Ik ook van tijd tot tijd.

Velen laten de kerk links liggen, keren zich er actief of passief van af.

Maar ik geloof nog wel, hoor je er dan vaak achteraan.

Maar als jij de enige norm bent van jouw geloof, als dat niet meer geschuurd en gevormd wordt in ontmoeting met andere, hoe voorkom je dan dat het eenzijdig wordt?

En de gevolgen zijn overal te zien en te horen: hele volksstammen maken van Jezus een softie, die mooie idealen en levenslessen had, maar niettemin tragisch aan zijn einde kwam.

Een goeroe die misschien zelf wel het grootste slachtoffer was van zijn eigen, geweldloze aanpak.

Zo'n denkbeeld over Jezus laat geen ruimte voor het oordeel, voor de verrijzenis en voor het offer van zijn leven om onze zonden uit te boeten.

Laten we eerlijk zijn: wat Johannes overkwam, overkomt ons ook zo vaak.

Als we ziek worden of tegenslag te verduren hebben: hoe kan God me dat nou aandoen!

Als God liefde is, dan wil Hij toch ook niet dat ik dit mee moe maken?

En voordat we het weten worstelen we met God omdat Hij niet blijkt te passen in onze denkbeelden.

Of nemen we niet meer de moeite om te worstelen en wenden ons boos en verdrietig af.

In zo'n God weiger is nog te geloven.

Jezus antwoord aan de leerlingen van Johannes is ook bestemd voor ons.

Kijk!

Kijk naar het kind op het hout van de kribbe.

Hij is dezelfde die ook gaat liggen op het hout van het kruis.

Die twee, het zoete verhaal van de kerstnacht en het rauwe verhaal van Goede Vrijdag, horen bij elkaar.

Kijk naar de dingen die nu gebeuren in het Koninkrijk van God.

Ik weet maar al te goed: er zijn periodes in de recente geschiedenis en het heden van de kerk die het aanzien niet waard zijn.

De kerk maakt van tijd tot tijd bepaald geen reclame.

Maar niettemin: kijk!

Naar de explosieve groei van het christendom wereldwijd.

Kijk naar het ontwaken van de parochie na een periode van corona.

Kijk naar nieuwe initiatieven die ondernomen worden, oude activiteiten die weer worden opgestart.

Kijk naar de aanwas die er is in de kloosters in Nederland, na vele jaren zonder groei.

Kijk naar het hernieuwde jongerenwerk in onze parochie.

Kijk naar een bloeiend tiener- en jongerenwerk in ons bisdom.

Kijk eens goed!

Jezus is aan het werk, ook vandaag, ook hier.

Zie we het?

Of zitten we vast in onze denkbeelden en doemscenario's voor parochie, bisdom en wereldkerk?

Kijk!

Nu al, met een verlangende blik naar de nog lege kribbe in de stal.

Straks naar het Kind, de Zoon van God, Immanuel.

En laat wat we zien ons moed en vertrouwen geven om voort te gaan, ook in het nieuwe jaar.

Omdat God de Immanuel is, Hij is met ons.

Alle dagen, tot de voleinding van de wereld.

Kijk!

Geloofd zij Jezus Christus in alle eeuwigheid. Amen.